

HALİL YÖRÜKOĞLU
Keşke Yüzüme Baksanız

HALİL YÖRÜKOĞLU 1987'de doğdu. 2017 Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödüllerinde "Dikkate Değer" bulundu. İlk kitabı *Kaçış Rampası* 2020 senesinde yayımlandı. Geçinmek için çeşitli işlerde çalışmaya devam ediyor. Hâlâ göçerliğe inanıyor.

İletişim Yayınları 3220 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 571

ISBN-13: 978-975-05-3392-1

© 2022 İletişim Yayıncılık A.Ş. / I. BASIM

1. Baskı 2022, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

HALİL YÖRÜKOĞLU

Keşke Yüzüme Baksanız

*Kulağımı tedavi ederken on yedi kez
annemin ismini söyleten doktora...
İsmi ezbere bildiđim anneme...
Bunları kıskanan babama...
O an elimi bırakmayan babaanneme...*

*Çocukken hiç kitap okunmayan
uzak ve güzel evime...*

İÇİNDEKİLER

<i>Burçak da beni sevmiyor</i>	11
<i>Annem hâlâ kırk yedi kilo</i>	19
<i>On dört yaşımdaydım</i>	25
<i>Limon kolonyası</i>	37
<i>Döngü</i>	43
<i>Erkek çocuk cabbar olur</i>	49
<i>Acıttık, poğaçaya yedik</i>	55
<i>Kısa kollu gömlek</i>	63
<i>Her şey</i>	71
<i>Kocamustafapaşa</i>	77
<i>İbrahim</i>	83
<i>Sadık Mehmet Kaya</i>	89
<i>Yolculuk</i>	95
<i>Sevgilimin Youtube Premium üyeliği var</i>	101
<i>Kan kokuyor</i>	107
<i>Seni seviyorum</i>	113
<i>Taze nohut</i>	121

Burçak da beni sevmiyor

Ahmet için

Bunun ismi mavi güvercin. Güvercinin mavisi olur mu bilmiyorum. Varsa da az bulunur. Burçak gibi o da az bulunanlardan. Hatta otuz üç yaşındaki her erkeğin sanacağı gibi, bir daha hiç rastlamayacağımız kadınlardan.

Burçak, çalıştığım okula yeni atanmıştı. Onu, müdürün odasından çıkmış, koridorda yürürken görmüştüm. Bahar aylarıydı. O günün akşamında kendime beyaz gömlekler ve yazlık ince ceketler almıştım. Ertesi gün petrol mavisi Ford Taunus’umda “Burçak Tarlası” türküsünü açmış, saçlarımı bir güzel taramış, evden çıkıp ağır ağır okula gelmiştim. İyiydim. Baharın ikinci vakti nasılsa öyle serindim. Burçak koridorda yürüyor, ben uzaktan onu izliyordum. Gördüğüm andan itibaren, öğretmenlerin çay kahve yaptığı o sadece bir kişinin sığıdığı odada onunla baş başa kalmanın, on dakikalık ders aralarına birçok şeyi sığdırmanın hayalini kuruyor, kem küm ediyor, konuşmak istiyor ama konuşmıyordum.

Sonunda oldu, şarkı söylerken kekelemeyen insanlar nasıl oluyorsa öyle, şiir, belki de ömrün en güzel ânı gibi

bence. Seviyorum dedim. Gülümsedi. Gelecek günler artık bahardı. Beraber nöbet tutuyor, okuldan aynı anda çıkıyor, birbirimize bitmek bilmeyen sorular soruyor, günü azıcık uykuyla geçirip çok yaşamının tadını çıkarıyorduk. Tabii ki Taunus'umla. Pırıl pırıl arabamla, uzun yollara çıktığım ve Burçak'a şarkılar dinlettiğim güzel mavimle. Bir zaman sonra, Burçak, petrol mavisi Taunus'umu gösterip, "Bunun adı mavi güvercin olsun mu?" dedi. Hemen kabul ettim koyduğu ismi. "Olur," dedim. Her şey yeniden yaratılıyor ve biz de her şeye yeniden isimler koyuyorduk. Ona, konuşmayı yeni öğrenen bir çocuk merakıyla yaklaşıyordum... Ne derse, kalbime kaydediyordum. Ağzından çıkan her kelimedede, dinleyin, diye dünyaya sesleniyordum.

Uzun yollara, ağaçlara, denizlere, bulutlara baktık, istediğimiz yerde durduk. Orman yolundan denize giderken direksiyonu bırakıp bakiştık. Güneşle yeniden yola çıktık. Lacivert gecelerde öpüştük. Arabada uyuyup arabada uyandık. Falezlerden denize baktık. Âşıktık. Uyuyakalıyor, uyanmayı seviyorduk. Hayat güzeldi, Burçak hepsinden güzeldi.

Ta ki biten bir filmin jeneriğinde oluşan sessizliği yaşayana dek. Sanki az evvel, dün, önceki gün, geçen ay hiç mutlu değildik de beklenen sona gelmiştik. Aşkta zaman mı olurmuş derdim: Oluyormuş. Birdenbire o dudaklardan neler neler çıkıyormuş.

Bana son sözlerini bir saat önce söyledi. "Dur dur dur, söyleme!" demeye kalmadan, elimle kapatamadan kuruyan dudaklarını... Ellerimi ağzıma götürdüğüm an, ben sussam o da susacakmış zannederek... İlk defa susmasını isteyerek... Ama öyle olmadı. Az bulunan kadınlardan olan Burçak, en sonunda çok söylenen sözleri söyledi. "Olmuyor, yapamıyorum," dedi. Bana ne kadar sarılamadıysa, benle ne kadar vedalaşamadıysa da, oturduğu koltuğa gömülerek, torpido gözünü açarak, aynada ağladıkça güzelleşen gözlerine baka-

rak, sarılarak Taunus'umla vedalaştı. Kapıyı kapatıp uzaklaşırken bizden, olduğum yerden kalkamadım. Burçak gitti. Birden. Hiç aklımızda yokken.

Yaz günü, gözyaşlarım elmacık kemiklerime uğrayıp dudaklarıma tuzlu tuzlu iniyor. Acı, terimle birleşiyor, bembeyaz bir şey oluyor. Ellerim Burçak ile birleşmiyor. Sol elim güvercinin direksiyonunda, sağ elimin içi ile bir yandan burunumu bir yandan gözlerimi siliyorum. Ensemden aşağıya ter akıyor. Üstümdeki beyaz akşam bir yerlere eğlenmeye gideriz gömleği, buluşmanın henüz birinci saatinde bak ne hale gelmiş. Ense kökümünden inen baş ağrısı, güneşin vurduğu jöle, bak beni ne hale getirmiş. Saçlarım takır takır olmuş. O hafif sert şekilli, Burçak'ın da hoşuna giden tatlı hali bile beni terk etmiş.

Bir su bulsam atacağım içine kendimi. Ne varsa üzerime yapışan –ayrılık acısını mesela– suya bırakacağım. Açtım camları. Bir yandan ağlıyorum bir yandan söylüyorum. Dur Burçak desem ne fayda. Ne kadar cümle varsa bir bir, sektirmeden belirtiyor. Parmaklarımı havaya böyle kaldırıp kaldırıp, “Belirtmek istedim,” diyor.

Petrol mavisini Taunus'umla hiç gitmediğim yollara gitmek istiyorum. Asfalt ayaklarımıza yapışıyor. Kocaman gövdesi sıcakla daha da bir ağırlaşıyor. Kalbim, kocaman arabaya sığmayan kalbim, ufacık kalıyor. Bir araba selektör yapıyor. Güvercin yaz günü bırakmaz beni. Kısılan sesimle konuşmaya çalışıyorum arabamla. Yavaşlıyorum. Kırk-elli yaşlarında bir adam. İyice yaklaşıyor. İndiriyor camını. Gayet neşeli. Keyfi yerinde. Arabada sorun olsa zaten direkt söyler. Belli ki otuz üç yaşında bir erkek de değil. Eliyle kenara çekmem için işaret ediyor. Böyle, bir müjde vereceğim sağa çek demenin keyfi var yüzünde.

Ağladığımı görmesin diye uğraşıyorum. Dudaklarımın za-

yıf kıpırtısıyla anlamadım demeye çalışıyorum. Adam, başına güzel bir şey gelmiş de, dayanamamış, sokakta gördüğü ilk insana anlatmam lazım neşesinde, daha az evvel âşık olmuş kadar heyecanlı. Öyle bakıyor bana. “Evet,” dedim, “amca, söyle, dinliyorum.” “Ben şimdi biraz ilerleyeceğim, benim arabanın camında Facebook sayfamız var. Altında da numaram. Araba ile ilgili ne olursa ulaşabilirsin. Biz ‘Ford Taunuslular’ grubuyuz,” diyor. Anlamıyorum. “Bu arabalar, bilirsin özel seri, Facebook sayfası kurduk,” diyor. “Sizler, yani az bulunanlar, belli ki bir araya gelmişsiniz. Burçak da üyeniz mi?” diye bağıryorum. Nadide sevgilim beni terk etti diye yeniden ağlamaya başlıyorum. Sağanak yağış kıvamındaki ağlamam geçince, direksiyona bakıp, “İyi bari sen yalnız değilsin güvercin,” desem de bulutlar dağılmıyor, yağmur dinmiyor. Teypte Gülden Karaböcek çalıyor.

Senden bir hatıra bana bu şarkı.

Bir gün gitsen bile hatıran yeter.

Mavi güvercin beni oradan dinliyormuş da, herkes gitse o sarılacakmış da, Burçak’ın dokunduğu yerlerden bana ellerini uzatacakmış da... Adam biraz ilerliyor. Sanırsın düğün konvoyuyuz da yolun ortasında, iki arada, bir hızlanıp bir yavaşlıyoruz. O arabasıyla biraz ilerleyince yeniden siliyorum gözlerimi. “Aldın mı numaramı?” diyor. Boş boş bakınca yüzüne, “Numaramı aldın mı, sayfayı da ekle, unutma. Bir parça lazım olursa çözeriz, satacak olursan düzgün birine gitsin,” diye devam ediyor sesini duyurmaya çalışarak. Ararım demiyorum. Kimseyi arayamam, kimselere bir cümle kuramam.

“Sen istediğin zaman ses edersin, ara ara buluşuyoruz biz,” diyor. “Bak gene seni geçeceğim, numarayı doğru yazdın mı, emin ol,” diye tekrar ediyor. Bu defa olur dercesi-

ne başımı sallıyorum. Yine aynısını yapıyor. Mavi güvercinimin beyazından olanı, içindeki çok mutlu adam ile sağımızdan ilerliyor. “Tamam, bekliyorum, çok memnun oldum,” deyip uzaklaşıyor.

Beyaz Taunus sağımdan gittikten sonra arkasından ben de orman yoluna sapıyorum. Ateşböcekleriyle yarışıyorum, durmadan böğüre böğüre, ne kadar hatıra varsa aklımda, bakarak yan koltuğa, dikiz aynasındaki vesikalık fotoğrafa, halime, şişen gözlerime, önüme getiriyorum. Üzerimdeki ince yazlık ceket, beyaz gömleği çıkarıyorum. Dönüyorum en başa onu ilk gördüğüm güne. Koridorun bir köşesinden, çaresiz, Burçak’ı izliyorum. Açıyorum camları. Sahil yoluna sapıp eve kadar, yormadan incitmeden arabamı, gidiyorum. Şarkılar bitiyor, mevsim bitmiyor. Günler uzun sürüyor. Erkekler mutlu, kadınlar şıkır şıkır. Ben dertli dertli doluyorum.

Yapacak bir şey kalmayınca insan evin sokağın gecenin en sessiz en yalnız anlarında kendini yiyip bitirince bir yerden sonra tak diyor bünyeye. İnsan o zaman tutuyor, yeni bir yer arıyor kendine. Baktım Ahmet Abi de gel, muhabbet ederiz deyip duruyor. İlk zamanlar çekinerek de olsa ufak ufak gidip gelmeye başladım Taunusçuların lokaline. Gel zaman git zaman mekân değişiyor, acının yeri değişmiyor. Evimdeki derdi tuttum oraya götürdüm. Ceket değil bu, bırakayım, geçip gideyim.

Boş gözlerle Ahmet Abi’ye bakarken belki yüzüncü kez, “Kendini yedin bitirdin oğlum, genç adamsın, iki çift muhabbet et diye getirdik seni buraya, sen daha da dertlendin. Tamam anladık, aşk acısı zor, tamam biz de çiğnedik o yolları ama bir dur. Bak burada abilerin var. Tavla oyna, çay iç, gazete oku, bak bir yerde güzel bir araba varmış, hep beraber oraya gidelim pazar günü diyoruz, oraya gel, kafan dağılsın,” diyor. Ben lokalde uzun uzun susunca, “Bak sen beni

dinle, satalım biz senin bu arabayı. Ha sen istediğin zaman gel buraya, bizler senin abiniz ama bu araba sana iyi gelmiyor, böyle olmaz, kurtaralım seni bu dertten,” demeye getiriyor. Duymazdan gelsem, demedin sayıyorum desem anlamı yok... Saklayamıyorum çektiğim acıyı. Hiçbir şey diyemeyince, “Bari sen yapma,” diyecekken... “Yapması yok, birisi arayıp duruyor valla, Facebook’ta görmüş,” diye çıkarıyor ağızındaki baklayı. “Olmaz abi,” deyip eve dönüyorum.

Güneş kaç kez doğup batıyor bilmiyorum. Kaç kez uyuymadan uyanıyorum. Tamam diyorum bir zaman sonra. Tam da yaz bitip sonbahar başlayacakken, madem bitmiyor, ben sonlandırayım hayatımın en nadide yazını, okula aynı yoldan değil de yürüyerek yorularak gidersem park ettiğim yerlere arabayı koymazsam, zihnime galip geleceğimi düşünerek atıveriyorum Ahmet Abi’ye anahtarları. Veriyorum tüm vekâletimi. Al, ne kadar dert varsa üzerimde onu da al benden. Öpüyorum benzeri olmayan arabamı. Dikiz aynasından kendime son kez bakıyorum. Hah şimdi de bitmesin bu acı da göreyim. Otuz yaşında, babamın verdiği borçla aldığım Taunus’umla gidiyor Ahmet Abi.

Biraz zaman geçince cesaretimi toplayıp lokale uğruyorum. Zarf içinde arabanın parasını uzatıyor. “Kimmiş alan, buralardan mı?” demiş bulunuyorum. “Valla güzelce bir kızdı, öğretmenmiş,” diyor. “Değişik de bir ismi vardı ama hatırlayamadım, bakalım evraklara,” derken, duruyor zaman. Tam orada aynı saniyede yeniden başlıyor acıyla karışık umut. Çıkıyorum lokalden.

Kalbimi tuta tuta her şeyin başladığı okula koşuyorum. Bin kez gidip geldiğim o yol büyüdükçe büyüyor. Terler akıyor sırtımdan. Ateşler basıyor her yanıma. Nefesim kesilecek gibi öğle arasında top oynayan çocuklara benzer halimle, karanan gözlerimle, titreyen ellerimle, o kadar yolu koşarak ge-

len ayaklarımla korkuma rağmen sürünerek de olsa bahçeden içeri giriyorum. Her an film gibi bire bir oynuyor gözümün önünde. Nefesim ağzımdan çıkacak da durup bana acıyacak. Ben o halde bekleyip okula yeni gelen öğrenci havasında, bizim o bahçenin insanı ferahlatan, bana hayatımın en tatlı anlarını yaşatan söğüdün altına doğru yaklaşıyorum. Olmuyor. Korkularım geçmiyor. Umudum, belki güzel bir şey olur diye yeniden parmaklarımın ucundan bedenimi ele geçirdi geçirecek. Açıyorum gözlerimi. Öğretmenlerin arabalarını park ettiği yere bakıyorum. Zihnimde çocuklar zilin çalmasıyla sınıflara doğru ilerliyor. Ben bahçenin ortasında güneşin altında kalıyorum. Torpido gözündeki kaseti hatırlıyorum. İçimde “Burçak Tarlası” çalıyor. Bomboş okul bahçesi o an bana baharlar oluyor. İlk mi son mu anlamıyorum. Şarkılar hiç durmuyor.